

(§ 17, stk. 3) nu udformet således, at der for eksisterende elforsyningsvirksomheder, der søger bevilling efter § 3, ikke kan stilles krav om anvendelse af § 8.

Bestemmelsen i § 8 finder således kun anvendelse i relation til eneretsbevilling efter § 4 eller bevilling efter § 3 til helt nye elforsyningsvirksomheder.

P. M. V.
H. Christiansen.

/ Hagen Jørgensen.

KAMMERADVOKATEN

Handelsministeriet.

København K., den 26. november 1975.

I anledning af de i BT for 1. november 1975 refererede udtalelser fra borgmester Willy Sørensen, Vejle, om det i oktober d. å. fremsatte forslag til lov om elforsyning har folketingets energipolitiske udvalg anmodet handelsministeren om at indhente en udtalelse fra mig om lovforslagets grundlovsmæssighed og de erstatningskrav, dets gennemførelse må antages at medføre. Idet jeg henviser til ministeriets skrivelse af 18. d. m. herom (j. nr. 505-5-74), tillader jeg mig at udtale følgende:

Det til lov om elforsyning i marts 1975 i folketinget fremsatte forslag blev af handelsministeriet forelagt justitsministeriet med henblik på en bedømmelse af, hvorvidt bestemmelserne i forslaget §§ 8, 9 og 13 indeholdt bestemmelser af ekspropriativ karakter. I skrivelse af 22. maj 1975 til handelsministeriet udtalte justitsministeriets lovafdeling, at efter ministeriets opfattelse måtte de i lovforslagets §§ 9 og 13 hjemlede indgreb anses for erstatningsfrie reguleringer, der ikke er omfattet af bestemmelsen i grundlovens § 73. Om bestemmelsen i lovforslagets § 13 bemærkedes det særligt, at dette også gjaldt den i stk. 1, nr. 1, indeholdte hjemmel til at pålægge elforsyningsvirksomheder at indrette deres produktionsanlæg således, at angivne former for brændsel kunne anvendes, og af udtalelsen fremgår, at man har været klar over, at sådanne pålæg i praksis må forudsættes i vidt omfang at blive udformet som konkrete indgreb over for de enkelte elforsyningsvirksomheder, og at opfyldelsen af et sådant pålæg i mange tilfælde ville påføre

virksomheden endog meget betydelige udgifter.

Om bestemmelsen i lovforslagets § 8, hvorefter der i bevilling og eneretsbevilling fastsættes bestemmelser om, hvorledes der ved bevillingens ophør eller fortabelse skal forholdes med de af bevillingen omfattede anlæg, og som således indeholder hjemmel til at optage bestemmelse om ejendomsafståelse, udtaltes, at justitsministeriet er tilbøjelig til at antage, at i hvert fald i forhold til elforsyningsvirksomheder, som før lovens ikrafttræden udøvede en virksomhed, som omfattes af bevillingssystemet efter lovforslagets § 3, stk. 1, jfr. §§ 5-8, må den ejendomsafståelse, lovforslagets § 8 hjemler, anses for „tvangsmæssig“ i relation til grundlovens § 73. Justitsministeriet henviser i denne sammenhæng til overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 16, stk. 2.

I det den 17. oktober d. å. fremsatte forslag til lov om elforsyning er §§ 9 og 13 på enkelte punkter ændret i forhold til de tilsvarende bestemmelser i marts-forslaget. Særligt skal nævnes bestemmelsen i forslaget § 13, stk. 1, nr. 3, samt den ændrede affattelse af § 13, stk. 2, som giver nærmere regler for, i hvilke tilfælde påbud om foranstaltninger efter stk. 1 kan gives den enkelte virksomhed eller pålægges gennem almindelige forskrifter.

Ændringerne i lovforslagets § 9 kan ikke medføre en anden vurdering, end den der er lagt til grund i justitsministeriets tidligere udtalelse. Det samme gælder, så vidt jeg kan se, ændringerne i lovforslagets § 13, herunder bestemmelsen i § 13, stk. 2, idet ju-